

نقش سازمان‌های یهودی بریتانیا در حمایت از رژیم صهیونیستی

● مهسا ماه‌پیشانیان*

۵۹

چکیده

از زمان پیدایش جنبش صهیونیسم و تشکیل دولت یهودی در سرزمین‌های فلسطینی، جهان اسلام و بخصوص منطقه خاورمیانه همواره با مشکلات بزرگی مواجه بوده، به گونه‌ای که بسیاری از کشورهای منطقه مجبور بوده‌اند بخش بزرگی از سرمایه کشورشان را جهت مقابله با طرح‌های صهیونیستی رژیم اسرائیل هزینه کنند. در این میان هرچند نقش قدرتهای بزرگ در پیدایش جنبش صهیونیسم و به تبع آن تشکیل رژیم یهودی مورد توجه پژوهشگران بوده و نوشته‌های زیادی در این رابطه وجود دارد، ولی اکثراً به نقش دولت ایالات متحده پرداخته و توجه چندانی به قدرتهای دیگر از جمله بریتانیا و پیوند تاریخی آن با صهیونیسم ندارند. به همین صورت شاهدیم که اکثر نوشته‌ها نیز به لابی صهیونیستی در ایالات متحده اشاره داشته و توجهی به نقش سازمانهای بزرگ و تأثیرگذار صهیونیستی در بریتانیا نمی‌شود. پژوهش حاضر تلاش دارد با نگاهی به پیوند تاریخی صهیونیسم با هیأت حاکمه بریتانیا، به معرفی و بررسی سازمانهای صهیونیستی این کشور بپردازد. این سازمانها اکثراً دارای ریشه‌هایی تاریخی در بریتانیا بوده و از پایگاه حمایتی قدرتمندی برخوردار هستند و ارتباطات وسیعی نیز با دیگر سازمانهای صهیونیستی سرتاسر دنیا دارند. گفتنی است از آنجایی که سازمانهای صهیونیستی غالباً در پی اهدافی نامشروع و پنهانی هستند، اطلاعات و داده‌های چندانی منتشر نمی‌کنند، به همین جهت منابع زیادی برای شناخت آنها وجود نداشته و شناخته‌ترین منبع اکثراً سایت رسمی خود این سازمانها می‌باشد که در آنجا نیز به استثنای تاریخچه و فعالیتهای کلی، اطلاعات مشخص و مهمی

را نمی‌توان یافت.

در این راستا پژوهش حاضر تلاش کرده است از همین منابع اندک شناختی هرچند مختصر ولی مفید از این نهادهای صهیونیستی و نقششان در کمک به رژیم اسرائیل را ارائه کند. در بخش‌های اول، دوم و سوم به ترتیب تاریخچه‌ای کوتاه از یهودیان انگلیس، تعریف صهیونیسم و ریشه‌های این جنبش در بریتانیا آورده شده و پس از آن در بخش چهارم به بحث اصلی پرداخته شده و سازمانهای صهیونیستی در بریتانیا مورد بررسی قرار می‌گیرند. در بخش پنجم نیز قدرت رسانه‌ای صهیونیستها در بریتانیا بررسی می‌شود.

مقدمه

«هیچ فرد یهودی نمی‌تواند روابط میان ملت یهود و امپراتوری بریتانیا و نیز صدور اعلامیه دوم نوامبر ۱۹۱۷ (اعلامیه بالفور) که یهودیان مدیون آن هستند را انکار کند... بریتانیای کبیر به دلیل دفاع از اقلیت یهود و احساس همدردی با آن که به سال‌های پیش از اعلامیه سال ۱۹۱۷ بر می‌گردد، جایگاه برجسته‌ای نزد یهودیان دارد. از این رو یهودیان سرتاسر جهان دلبستگی و احترام خاصی به بریتانیای کبیر دارند که تبدیل به یک سنت نهادینه شده است.»^۱ [بخشی از نامه آژانس یهود به دولت بریتانیا در سال ۱۹۳۰]

۶.

در نیمه دوم قرن ۱۹، برخی از سران یهود و در رأس آنها تئودور هرتزل،^۲ روزنامه‌نگار اتریشی، به بهانه نجات قوم یهود در پی افزایش یهودستیزی در اروپا، تنها راه ممکن برای حل مشکلات آنان را تشکیل دولتی مستقل اعلام داشتند. آنها در ابتدا تلاش کردند تا سرزمین فلسطین را در مقابل پول از سلطان عثمانی به دست آورند، ولی ناکام مانده و به سوی امپراتوری بریتانیا روی آوردند و دقیقاً از همین زمان بود که منافع بریتانیا و صهیونیستها در راستای هم قرار گرفت و پیوند استعماری آنها آغاز گردید.

با وجود این پیش از مطرح شدن جدی صهیونیسم و اشاعه افکار آنها در بریتانیا، یهودیان حضور پررنگی در جامعه این کشور داشتند و با نشان دادن وفاداری خود به این کشور بیش از یهودیان کشورهای دیگر جذب فرهنگ میزبان شده بودند، به گونه‌ای که در جنگ با فرانسه، جنگ جهانی اول و جنگ جهانی دوم در کنار سربازان انگلیسی می‌جنگیدند. در عین حال برخی یهودیان همانند بنجامین دیزرائیلی،^۳ که دو بار در فاصله سال‌های ۱۸۸۰-۱۸۶۸ به نخست‌وزیری بریتانیا رسید، به پست‌های بالای مملکتی نیز نائل می‌شدند.

جنگ جهانی دوم در عین نشان دادن همگرایی یهودیان و وفاداری آنان به انگلیس، پیچیدگی‌هایی نیز در این زمینه به وجود آورد. در ماه‌های پایانی این جنگ یهودیان تحت تأثیر ادعاهای صهیونیستها مبنی بر قتل عام یهودیان در آلمان و جعل هولوکاست، پذیرش بیشتر

نقش سازمان‌های یهودی بریتانیا در حمایت از رژیم صهیونیستی

اندیشه‌های صهیونیستی و لزوم تشکیل دولت یهودی در فلسطین را آغاز کردند. همین امر مسئله «وفاداری دوگانه»^۴ را مطرح ساخت که بدان وسیله یهودیان انگلیس وفاداری صرف به بریتانیا را کنار گذاشته و از آن زمان به بعد وفاداری همزمان به بریتانیا (به عنوان کشور محل سکونت و تابعیت) و اندیشه‌های جاه‌طلبانه صهیونیستی مبنی بر تشکیل یک دولت یهودی را اتخاذ کردند.^۵

با این توضیح، پژوهش حاضر تلاش دارد با بررسی چگونگی شکل‌گیری صهیونیسم در بریتانیا، میزان تعامل و تأثیرگذاری آنها بر سیاست‌های دولت بریتانیا و نقش و جایگاه مهم‌ترین سازمان‌ها و نهادهای آنان را در این فرایند مورد بررسی قرار دهد. لازم به یادآوری است، نویسنده سعی نموده است تا با استفاده از منابع و سایتهای اینترنتی مربوط به خود سازمان‌های صهیونیستی درک تازه‌ای را از ماهیت این گروه‌ها در جامعه و ساختار سیاسی دولت بریتانیا چه در حال و گذشته ارائه دهد.

۱) تاریخچه‌ای کوتاه از یهودیان انگلیس

نخستین نشانه‌های سکونت و زندگی یهودیان در انگلستان به دوران نورمان‌ها^۶ برمی‌گردد. در سال ۱۰۶۶ پس از میلاد، ویلیام فاتح^۷ پادشاه انگلستان، گروهی از یهودیان را از شهر روئن^۸ (پایتخت تاریخی نورماندی در شمال غربی فرانسه) به پایتخت انگلیس دعوت کرد تا مهارت‌های تجاری و سرمایه‌های خود را به آنجا بیاورند. در قرون وسطی قرض دادن پول با گرفتن سود - رباخواری - گناه محسوب می‌شد و برای مسیحیان قدغن بود، ولی سلاطین آن دوران به یهودیان اجازه چنین کاری را می‌دادند، زیرا برای‌شان سود داشت و می‌توانستند مخارج دربار را از یهودیان رباخوار تأمین کنند. در سال ۱۱۶۸، ارزش دارایی‌های شخصی یهودیان انگلیس، در حدود ۶۰ هزار پوند، به اندازه یک چهارم کل ارزش انگلستان بود؛ به گونه‌ای که وقتی یکی از یهودیان ثروتمند به نام آرون^۹ فوت کرد ۱۵ هزار پوند به هنری دوم^{۱۰} رسید.^{۱۱}

در دوران سلطنت هنری دوم، یهودیان زندگی خوبی در کنار همسایگان مسیحی خود داشتند. در عین حال یهودیان کمک فراوانی به صومعه‌های مسیحی می‌کردند و در مقابل اجازه می‌یافتند تا در زمان‌هایی که به دلایل مذهبی یا تجاری مورد آزار و اذیت قرار می‌گرفتند، به آنجا پناه ببرند.

با این وجود هر از چند گاهی اسقف‌ها و پاپ‌ها سبب به وجود آمدن احساس تنفر در مسیحیان نسبت به یهودیان می‌شدند و از یهودیان به عنوان «قاتلان مسیح» یاد و مسیحیان را تحریک به اقدام برضد یهودیان می‌کردند.

در سال ۱۲۱۸ اولین قوانین ضدیهود در انگلیس تدوین و به اجرا درآمد و یهودیان مجبور شدند نشانه‌ای به لباس خود آویزان کنند تا از بقیه متمایز شوند. در عین حال لردهایی که به یهودیان رباخوار بدهکار بودند نیز مردم را تشویق کردند به خانه‌های آنها حمله کنند تا در نتیجه این غارت و چپاول اسناد بدهکاری آنان از بین برود.^{۱۲}

در پایان قرن دوازده نیز از آنها خواسته شد به دین مسیحیت درآیند که در نتیجه مقاومت در برابر این درخواست، عده‌ای از یهودیان کشته شدند؛ عده‌ای نیز خودکشی کردند. در سال ۱۲۹۰ ادوارد اول که منبع دیگری در میان بازرگانان ایتالیایی جهت تأمین نیازهای مالی خود پیدا کرده بود، دستور خروج و تبعید یهودیان را از انگلیس صادر کرد.

پس از آن، بیش از سیصد سال هیچ یهودی به طور رسمی در این کشور وجود نداشت؛ تا اینکه چارلز اول کشته شده و یهودیان برای بازگشت احساس اطمینان کردند. در سال ۱۶۵۶ هم یکی از یهودیان هلند به نام مناسح (منشه) بن اسرائیل^{۱۳} از اولیور کرامول^{۱۴} (رهبر سیاسی و نظامی انگلیس در فاصله سال‌های ۱۶۵۳ تا ۱۶۵۸) اجازه بازگشت یهودیان به انگلیس را اخذ کرد. پس از کسب این اجازه بسیاری از یهودیان هلندی، اسپانیایی و پرتغالی به لندن آمدند و در سال ۱۷۰۱ نخستین کنیسه یهودی را در آنجا بنا کردند.

۶۲

در سال ۱۷۵۳ هم دولت انگلیس جهت قدردانی از کمک یهودیان در جنگ با اسپانیا و نشان دادن وفاداری خود به انگلیس و دفاع داوطلبانه از لندن، «لایحه یهودی»^{۱۵} را جهت تصویب به پارلمان این کشور داد که نهایتاً هم تصویب شد. بر مبنای این لایحه یهودیان اجازه کسب شهروندی و تابعیت انگلیس را به دست می‌آوردند.^{۱۶}

تا سال ۱۸۹۰ یهودیان در برخی پست‌های دولتی مشغول به کار شدند ولی انتقادات گسترده‌ای برضد آنها می‌شد، تا اینکه در این سال تمام محدودیت‌های یهودیان برای کسب مناصب دولتی به استثنای پادشاهی برداشته شد^{۱۷} از همین سال به بعد نیز مهاجرت بسیار یهودیان به انگلستان آغاز شد. تا سال ۱۹۱۴، جمعیت یهودیان به ۲۵۰ هزار نفر رسید که غالباً در شهرهای لندن، منچستر و لیورپول سکونت داشتند.^{۱۸} این یهودیان هرچند فرهنگ و آداب و رسوم متمایز خاص خود را داشتند، ولی برخلاف یهودیان دیگر کشورهای اروپایی در فرهنگ انگلیسی جذب شدند و حتی برخلاف یهودیان آمریکا نام‌ها و آداب و رسوم خود را انگلیسی کردند. در جنگ جهانی دوم نیز انگلستان ۹۰ هزار یهودی را پذیرفت و به کودکان یهودی بی سرپرست پناه داد.^{۱۹}

هم‌اکنون نیز انگلستان با حدود ۳۵۰ هزار یهودی - حدود دو سوم آنها در لندن، ۳۰ هزار نفر در منچستر و شمار قابل توجهی در لیدز، گلاسکو، برایتون، لیورپول، بیرمنگام، بورنموث،

گیتسهد و ساوتلند - پنجمین جامعه بزرگ یهودیان در جهان را دارا می‌باشد.^{۲۰}

۲) تعریف صهیونیسم و انواع آن

صهیونیسم از کلمه «صهیون»^{۲۱} نام تپه‌ای در بیت المقدس اقتباس شده که یهودیان اعتقاد دارند آرامگاه حضرت داوود(ع) در آنجا قرار دارد. در بعد سیاسی، صهیونیسم^{۲۲} نام یک جنبش ناسیونالیستی یهودی است که ایجاد دولتی یهودی در فلسطین را هدف خود قرار داده بود. در واقع این جنبش صورت دنیوی و ملت‌پرستانه‌ای از یهودیت است که به بهانه یهودستیزی اروپائیان در اواخر قرن ۱۹ پدید آمد. بنابر نظر صهیونیست‌ها، یهودیان خارج از این سرزمین، در تبعید زندگی می‌کنند و زندگی کامل فقط در سرزمین موعود ممکن است.

درباره جنبش صهیونیستی باید گفت این حرکت بر مبنای گرایش نژادپرستی ابتدا در اروپا شکل گرفت و سپس به صورت یک جریان سیاسی وارد فلسطین شد.

به هر حال صهیونیست‌ها حرکت خود را جنبشی ملی می‌دانند که اساس آن مفهوم جعلی سرزمین موعود و بازگشت مردمان یهودی به آنجا می‌باشد. هسته اصلی ایده آنان نیز همان است که در بیانیه تأسیس رژیم صهیونیستی در ۱۴ می سال ۱۹۴۸ آمده است:

سرزمین اسرائیل موطن ملت یهود می‌باشد. در اینجا هویت معنوی، مذهبی و سیاسی آنها شکل گرفت. آنها در اینجا برای نخستین بار تشکیل دولت داده، ارزشهای فرهنگی ملی و جهانی را ایجاد کردند و به جهانیان کتاب ابدی مادر کتابها (تورات) را ارزانی داشتند. این مردمان پس از تبعید همچنان ایمان خود را حفظ کرده و هرگز از دعا و امید برای بازگشت به وطن خود و بازپس‌گیری آن برای کسب آزادی سیاسی دست نکشیدند.^{۲۳}

منابع صهیونیستی بدون اشاره به تروریسم صهیونیستی و شاخه نظامی صهیونیسم تأکید دارند که صهیونیسم به سه شاخه دسته‌بندی می‌شود که عبارتند از:

صهیونیسم سیاسی: تأکید بر اهمیت اقدامات سیاسی و دستیابی به حقوق سیاسی در فلسطین به عنوان پیش شرطی برای رسیدن به اهداف صهیونیستی.^{۲۴}

صهیونیسم عملی: تأکید بر شیوه‌های عملی جهت دستیابی به اهداف صهیونیستی همچون مهاجرت یهودیان به اسرائیل، ایجاد شهرک‌های یهودی‌نشین و نهادهای آموزشی علی‌رغم فقدان شرایط سیاسی لازم و کافی.^{۲۵}

صهیونیسم مذهبی: تأکید بر احیای همزمان آزادی سیاسی یهودیان و مذهب یهودیت طبق دستورات تورات.^{۲۶}

لئون پینسکر^{۲۷} یهودی لهستانی اولین کسی بود که بعد از مشاهده و مطالعه وضعیت یهودیان،

مقاله‌ای تحت عنوان «خودرهایی»^{۲۸} به زبان آلمانی در سال ۱۸۸۲ چاپ کرد که در آن یهودیان را به مبارزه برای استقلال، هوشیاری میهنی و بازگشت به یک حکومت مستقل، که به گفته وی یهودیان از زمان حمله رومی‌ها به اسرائیل آنرا از دست داده بودند، تشویق کرد.^{۲۹} ناتان بیرنباوم^{۳۰} یهودی اتریشی نیز کسی بود که برای اولین بار کلمه «صهیونیسم» را در سال ۱۸۹۰ با توسعه ایده‌های پینسکر و اضافه کردن ایده‌های خود به کار برد. وی در سال ۱۸۹۲ «صهیونیسم سیاسی» را بنیاد نهاد و جزو‌های با عنوان «احیای ملی ملت یهود در سرزمین خود برای حل مسئله یهودیان»^{۳۱} منتشر ساخت که چیزی شبیه اندیشه‌ها و ایده‌های تئودور هرتزل بود.^{۳۲}

با این حال از تئودور هرتزل (۱۹۰۴-۱۸۶۰) روزنامه‌نگار اتریشی به عنوان پدر صهیونیسم معاصر نام برده می‌شود که با نوشتن کتاب «دولت یهود»^{۳۳} نظریه خود را مبنی بر لزوم ایجاد یک دولت ملی یهودی در فلسطین به جامعه یهودیان عرضه کرد. در واقع هرتزل صهیونیسم را از یک واژه مذهبی به یک استراتژی بلند مدت سیاسی تبدیل نمود.

پس از آن اولین کنگره صهیونیست‌ها در بازل^{۳۴} سوئیس در سال ۱۸۹۷ تشکیل شد که در آنجا هدف صهیونیست‌ها مبنی بر ایجاد یک دولت ملی در فلسطین رسماً اعلام گردید. در این زمان مرکز صهیونیست‌ها و مقر هرتزل در وین قرار داشت و تا سال ۱۹۰۱ هر ساله و از آن به بعد هر دو سال یک بار، اجلاس کنگره جهانی صهیونیسم در آنجا تشکیل می‌شد.

هرتزل برای تحقق آرزوی صهیونیست‌ها ابتدا به سلطان عثمانی پیشنهاد داد تا خودمختاری فلسطین را اعلام کند و زمینه را برای مهاجرت یهودیان به آن منطقه فراهم آورد؛ اما سلطان عثمانی پیشنهاد وی را نپذیرفت و او به انگلستان متوسل شد. در سال ۱۹۰۵ کنگره صهیونیست‌ها ایجاد دولت یهود در سرزمینی غیر از فلسطین را مردود شمرد. هرتزل در سال ۱۹۰۴ مرد و بعد از وی مرکز صهیونیست‌ها به کلن و سپس برلین و بعدها به لندن منتقل شد.^{۳۵}

به هر حال در بحبوحه جنگ اول جهانی، صهیونیسم رشد سریعی یافت تا اینکه در سال ۱۹۱۷ آرتور جیمز بالفور^{۳۶} وزیر خارجه انگلیس اعلامیه‌ای صادر کرد - یا در واقع نامه وزارت خارجه به لرد روچیلد^{۳۷} از حامیان اصلی صهیونیسم - و در آن قول داد دولت انگلیس از یهودیان برای ایجاد دولت یهودی در فلسطین حمایت خواهد کرد. با این اعلامیه که به «اعلامیه بالفور» مشهور است، اولین نطفه‌های رژیم صهیونیستی بسته شد. گفتنی است تا ظهور هیتلر روند مهاجرت یهودیان کند بود، اما فشاری که نازی‌ها وارد کردند روند مهاجرت را تسریع کرد. طی جنگ جهانی دوم، صهیونیسم طرفداران بیشتری یافت، بخصوص یهودیان ثروتمند آمریکایی حمایت مالی گسترده‌ای از آن به عمل آوردند و از آن به بعد به یکی از عمده‌ترین حامیان صهیونیسم مبدل شدند.

نقش سازمان‌های یهودی بریتانیا در حمایت از رژیم صهیونیستی

بعد از جنگ دوم جهانی نیز سازمان ملل از تشکیل کشور جعلی اسرائیل حمایت و قطعنامه‌ای در سال ۱۹۴۸ در تأیید آن صادر کرد. اعلام موجودیت رژیم صهیونیستی به سرعت بعد از صدور قطعنامه سازمان ملل انجام گرفت و در پی آن اولین مرحله از جنگهای اعراب و اسرائیل شروع شد.

۳) ریشه‌های صهیونیسم در بریتانیا

الف) سابقه تاریخی

جامعه یهودیان انگلیس را می‌توان از همگراترین این جوامع دانست که پس از قرن‌ها زندگی در این کشور، در پایان قرن نوزدهم با ورود موج بزرگی از مهاجران یهودی از روسیه جان تازه‌ای گرفت. این جامعه مهاجر سپس با اشتیاق فراوان پذیرای صهیونیسم هرترزل در اواخر قرن ۱۹ و اوایل قرن ۲۰ شد. به همین دلیل جامعه یهودی انگلستان از همان آغاز تأسیس دولت جعلی صهیونیستی در فلسطین خود را جامعه‌ای حامی صهیونیسم می‌نامید و همواره کمک‌های مالی فراوانی به صهیونیست‌ها و دولت صهیونیستی می‌کرد. در زمان تأسیس دولت جعلی یهودی نیز بیش از ۲۶ هزار یهودی انگلیسی به سرزمین‌های اشغالی مهاجرت کردند که قابل توجه بود، زیرا یهودیان انگلیس با یهودستیزی و خصومتی واقعی در این کشور مواجه نبودند که بخواهند به فلسطین فرار کنند.^{۳۸}

۶۵

پیش از تشکیل دولت صهیونیستی نیز شاهد پیوند صهیونیسم و امپراتوری بریتانیا بوده‌ایم که همین پیوند علت اصلی تأسیس این رژیم گردید. طرح تأسیس دولتی برای قوم یهود، سابقه‌ای استعماری دارد و به زمان «ناپلئون بناپارت» باز می‌گردد. ناپلئون بناپارت در سال ۱۷۹۹ میلادی (در جریان حمله به مصر و شام) با صدور نامه‌ای از یهودیان آسیا و آفریقا خواست تا تحت لوای وی جمع شوند و در مقابل به آنها وعده داد تا سرزمین مقدس (فلسطین) را در اختیار آنان قرار دهد و عظمت و شکوه باستانی را به آنها بازگرداند. در واقع ناپلئون کوشید از یهودیان برای دستیابی به اهداف خود استفاده کند.^{۳۹}

به هر حال تسلط ناپلئون بر منطقه بیش از سه سال طول نکشید و با شکست فرانسه از انگلستان، نیروهای انگلیسی جایگزین نیروهای فرانسوی شدند. در واقع توجه انگلیس به فلسطین و منطقه عربی به امنیت راه‌های نظامی و دریایی هند مربوط می‌شد. یکی از پیامدهای این سیاست تأسیس نخستین کنسولگری غرب در سال ۱۸۳۹ از سوی انگلیس در قدس بود که بیشتر فعالیت آن به حمایت از یهودیان مهاجر اختصاص داشت.^{۴۰} هدف انگلستان این بود که یهودیان مهاجر بیشتری را به فلسطین بیاورد و به این وسیله مقاصد استعماری خود را جامه

عمل بیوشاند. این مقاصد در نامه لرد پالمستون^{۴۱} و وزیر خارجه بریتانیا به سفیر این کشور در استانبول آشکارا بیان شده است: «بازگشت ملت یهود به دعوت سلطان عثمانی و با حمایت او، نقشه‌های شیطنانی محمدعلی (فرمانروای مصر) و جانشینانش را نقش بر آب خواهد کرد.»^{۴۲} بعدها در زمان دیزرائیلی، نخست‌وزیر وقت انگلستان، این مسئله دوباره زنده شد و صهیونیست‌ها به حق می‌توانند ادعا کنند که وی بزرگ‌ترین نماینده آنها بوده است. دیزرائیلی اگرچه به مذهب کلیسای انگلیکن^{۴۳} در آمده بود، ولی پیوندهای فراوانی به هم‌نژادان خود داشت. او برای بازگرداندن یهودیان به جایگاهی بالا تلاش فراوانی کرد.^{۴۴} نهایتاً در اواخر قرن ۱۹ صهیونیست‌ها و در رأس آنها تئودور هرزل تلاش فراوانی داشتند تا فلسطین را در ازای کمک‌های مالی به «مرد بیمار اروپا» یعنی امپراتوری عثمانی تصاحب کنند، ولی موفق نشدند. سپس برای کمک به اضمحلال این امپراتوری، پیوند خود را با امپراتوری بریتانیا تحکیم بخشیدند، زیرا می‌دانستند دولت بریتانیا در پی سلطه بر فلسطین می‌باشد تا کانال سوئز را به عنوان گذرگاهی برای رسیدن به مستعمراتش تحت کنترل داشته باشد. نهایتاً هم با اعلامیه بالفور در سال ۱۹۱۷ دولت لوید جرج^{۴۵} حمایت خود را از پروژه صهیونیستی اشغال و غصب فلسطین اعلام کرد. صدور این اعلامیه برای صهیونیست‌ها بسیار مهم بود، زیرا به پانزده سال تردید و اختلاف در داخل دولت بریتانیا خاتمه داد و نهایتاً به حمایت از جنبش صهیونیستی منجر گردید.

این اتحاد در وهله نخست بر پایه منافع متقابل در مبارزه با موج فزاینده ملی‌گرایی عربی قرار داشت و در واقع با اعلامیه بالفور، جنبش صهیونیستی به بخشی کلیدی از برنامه امپریالیسم انگلیس برای خاورمیانه تبدیل شد: راهی برای مشروعیت بخشی به سلطه نظامی بر فلسطین. شبه‌نظامیان شهرک‌های یهودی‌نشین از جمله جوخه‌های ترور (سرویس‌های ویژه شب) که افراد موردنظر سازمان اطلاعاتی ارتش بریتانیا را ترور می‌کردند نیز نقشی کلیدی در سرکوب مقاومت فلسطینیان در سال‌های ۱۹۳۶-۳۹ ایفا کردند.^{۴۶} بنابراین دست صهیونیست‌ها برای هر اقدامی در فلسطین باز بود، منتها اقدامات آنها باید در چارچوب منافع امپراتوری بریتانیا صورت می‌گرفت.

با این حال جنگ جهانی دوم موجب تقابل موقت صهیونیست‌ها و انگلیسی‌ها شد و برای مدتی اتحاد آنها را به هم زد. در سال ۱۹۴۵ استعمار صهیونیستی فلسطین که ۳۰ سال از طرف امپریالیسم بریتانیا حمایت شده بود، در جستجوی حامی قدرتمندتری برآمد. برای این کار ایالات متحده گزینه مناسبی بود که سرانجام نیز با حمایت این کشور، سازمان ملل در نوامبر سال ۱۹۴۷ رأی به حمایت از دولت صهیونیستی داد.

پس از اینکه قیومیت انگلیس به طور رسمی پایان پذیرفت، صهیونیست‌ها پادگان‌ها

نقش سازمان‌های یهودی بریتانیا در حمایت از رژیم صهیونیستی

و مقامات دولتی انگلیس در فلسطین را مورد حمله قرار دادند و آنها را مجبور به پذیرش خواسته‌های خود کردند. به هر حال طی ۳۰ سال قیمومیت انگلیس، شهرک‌نشین‌های یهودی ۱۲ برابر جمعیتی شدند که در سال ۱۹۱۷ در فلسطین بودند.^{۴۷}

نبرد شبه‌جزیره سینا در سال ۱۹۵۶، به تغییر دیدگاه منطقه نسبت به اسرائیل منجر شد. تا آن زمان، دولت یهودی، به عنوان یک موجودیت ضعیف که بقای بلندمدت آن در هاله‌ای از ابهام قرار داشت، متصور بود.^{۴۸} پس از پیروزی اسرائیل بر مصر با حمایت قدرت‌های غربی، مشخص شد این رژیم، قدرتمند شده است. این امر، بدان معنا بود که برای قدرت‌های خواهان حفظ وضع موجود نظیر بریتانیا، که نگران سرنگونی رژیم‌های سنتی و خواهان توقف ملی‌گرایی پان‌عربیسم ضد غربی بودند، حفظ یک اسرائیل قدرتمند به جزئی از منافع آنها تبدیل شد. در واقع، قدرت نظامی اسرائیل و توانایی آن برای ضربه زدن یک عامل بازدارنده در مقابل کشورهای عربی، مورد توجه قرار گرفت.

از سال ۱۹۶۰ و در نتیجه این تغییر برداشت، بریتانیا اقدام به افزایش فروش تسلیحات به اسرائیل کرد.

۶۷ سقوط اتحاد شوروی و آغاز فرایند صلح اسلو، توسعه بیشتر روابط بریتانیا و اسرائیل را در پی داشت. در سال ۱۹۹۵، جان میجر رهبری سفر یک هیأت تجاری بزرگ به اسرائیل را بر عهده داشت^{۴۹} و طی این سفر اعلام کرد بریتانیا دیگر به واسطه بایکوت اعراب احساس محدودیت نمی‌کند. در سال‌های بعد از آن نیز روابط نظامی بریتانیا با اسرائیل از رشد قابل ملاحظه‌ای برخوردار گردید. نخستین دیدار خانواده سلطنتی بریتانیا از اسرائیل در سال ۱۹۹۸ نیز، به لحاظ سمبلیک تأییدی بر بهبود روابط میان این دو رژیم بود.

ب) پیوند با هیأت حاکمه انگلیس

به لحاظ تاریخی در سیاست بریتانیا، یهودیان همواره گرایش به جناح چپ داشته‌اند. ولی در سال‌های اخیر بیشتر به جناح راست متمایل شده‌اند. در اینجا به رابطه صهیونیست‌ها و دو حزب اصلی انگلیس پرداخته می‌شود.

حزب کارگر

حزب کارگر، سنتی طولانی در همدلی با صهیونیسم و همکاری نزدیکی با حزب کار در اسرائیل دارد. این حزب دارای یگ گروه رسمی به نام دوستان اسرائیلی حزب کارگر^{۵۰} می‌باشد.^{۵۱} افراد سرشناسی همچون آئرین بوان^{۵۲} در سراسر دوره شغلی خود با هدف ملی

یهودی شناخته می‌شدند.^{۵۳} با این حال، ارنست بوین^{۵۴} (رهبر حزب کارگر در سالهای جنگ جهانی دوم که در دولت ائتلافی چرچیل وزیر کار بود و پس از جنگ به سمت وزارت خارجه رسید. وی به دلیل مخالفت با جنبش صهیونیستی برای ایجاد یک دولت یهودی و طرفداری از تشکیل دولتی عربی در فلسطین مورد غضب صهیونیستها بود) کماکان به عنوان منفورترین چهره در تاریخ اسرائیل باقی مانده است، هر چند وی شخصیتی مورد احترام برای سوسیال - دموکراسی بریتانیا می‌باشد. ولی دو نخست‌وزیر پس از جنگ جهانی دوم از حزب کارگر، یعنی ویلسون و بلر به همدلی با اسرائیل، شناخته شده هستند.

در دهه ۷۰ و ۸۰، نسلی که تحت تأثیر سیاست دهه ۶۰ و چپ جدید اروپایی بود، وارد حزب کارگر شد. بعضی شخصیت‌های امروزی حزب نظیر: کلر شورت،^{۵۵} پیتر هین،^{۵۶} جرمی کرین،^{۵۷} و کن لیوینگستن^{۵۸} به جهات مختلف، محصول این تجربه می‌باشند. از نظر این نسل، مسئله ملی‌گرایی فلسطینی، نکته حمایتی مهمی می‌باشد. پس از آن شماری سازمان حامی فلسطین در حزب و جنبش کارگری ایجاد شد که مهم‌ترین آنها شورای خاورمیانه‌ای حزب کارگر^{۵۹} بود.^{۶۰} در کنفرانس‌های حزب کارگر، می‌توان جلساتی از گروه دوستان اسرائیلی حزب کارگر و شورای خاورمیانه‌ای حزب کارگر را شاهد بود. در واقع، مواضع نمایندگان جناح چپ حامی فلسطینیان (نظیر جرج گالووی^{۶۱} و جرمی کرین) و وارثان سنت‌های تمرکزگرا به خصوص سنت‌های کارگری بریتانیا (نظیر گوردن براون)^{۶۲} که حامی اسرائیل می‌باشند، ارتباط مستقیمی با مواضع آنها در دیگر زمینه‌ها دارد. با این وجود، نفوذ جناح چپ حزب در رابطه با این مسئله، در سال‌های اخیر محدود بوده است.

حزب محافظه‌کار

جناح سنتی و اشرافی حزب محافظه‌کار، به شدت با مشاغل خدمات عمومی در انگلیس، از جمله اداره «امور خارجی»، عجین شده است. بر همین قیاس روابط قوی و همدلی با جهان عرب و گاهی نیز ضد یهودی بودن، از مشخصه‌های آن است.

ولی در عین حال، باید به خاطر داشت که حزب محافظه‌کار قدیمی دوران امپراتوری، در بردارنده عناصری از ملی‌گرایی و رفتارهای امپریالیستی بود. مظهر این عنصر، بنجامین دیزرائیلی می‌باشد که تا قرن بیستم نیز، در چهره‌های آرتور بالفور و وینستون چرچیل متجلی بود. این جریان نقش مهمی را در حمایت اولیه بریتانیا از اشغال فلسطین ایفا کرد.

تغییر واقعی در نگرش‌های حزب محافظه‌کار نسبت به اسرائیل، با روی کار آمدن مارگارت تاچر و همراهانش در دهه ۷۰ ایجاد شد. تاچر در دوره تصدی خود، به طور کامل تحت

نقش سازمان‌های یهودی بریتانیا در حمایت از رژیم صهیونیستی

محاصره همکاران یهودی خود، از جمله کیت جوزف، آلفرد شرممان، لئون بریتان، نیگل لاوسون، مالکوم ریفکیند و مایکل پولانی بود.

خاستگاه او که از طبقه متوسط بود و ارزشی که برای روح سازمانی قائل بود، وی را متحد طبیعی نیروهای جدید در حزب ساخت که این افراد با آنها در ارتباط بودند. در عین حال حوزه انتخابیه وی، یعنی فینچلی^{۶۳} نیز، دارای جمعیت زیادی از یهودیان بود.^{۶۴} تاچر در نگرش سیاست خارجی اولویت خود را به اسرائیل و آمریکا سوق داد. نفوذ تاچر در حزب محافظه‌کار، باعث تداوم این نگرش شده است. جان میجر نیز، همین مشی را دنبال کرد.

حزب محافظه‌کار در فاصله سال‌های ۲۰۰۳ تا ۲۰۰۵ تحت رهبری یک یهودی انگلیسی به نام مایکل هاوارد^{۶۵} بود. یک لابی فعال حامی اسرائیل، به نام «دوستان اسرائیلی حزب محافظه‌کار» نیز، در این حزب وجود دارد.^{۶۶} محافظه‌کاران دارای هیچ گروه سازمان‌یافته‌ای چون «دوستان فلسطینی» نیستند.

ج) صهیونیسم مسیحی در انگلیس

صهیونیسم مسیحی را در ساده‌ترین شکل با عبارت «حمایت مسیحیان از صهیونیسم» تعریف می‌کنند و اینکه جنبشی هستند که خود را مدافع دولت صهیونیستی اسرائیل می‌دانند.^{۶۷} این اصطلاح در دو برداشت مختلف به کار می‌رود: نخست از سوی موافقان، به معنی حمایت مسیحیان از اسرائیل و صهیونیسم و دیگر از سوی جنبش‌ها و تفکرات ضدصهیونیستی برای اشاره به مسیحیان اوانجلیک و معتقدان به ایدئولوژی «اسرائیل بزرگ».^{۶۸}

امروز معروف‌ترین و بانفوذترین سازمان‌های مسیحیان صهیونیست در بریتانیا عبارتند از: «خادمان کلیسا در میان مردم یهود»^{۶۹} که همچنین به «ائتلاف اسرائیل کلیسای انگلیکن»^{۷۰} نیز معروف است؛ «دوستان مسیحی اسرائیل»^{۷۱}؛ «شفاعت‌کنندگان برای بریتانیا»^{۷۲}؛ «دوستان نیایشگر اسرائیل»^{۷۳}؛ و «شورای مسیحیان و یهودیان»^{۷۴} که همگی بخشی از ائتلاف بین‌المللی سازمان‌های مسیحیان صهیونیست می‌باشند. از جمله رهبران صهیونیسم مسیحی در این کشور نیز می‌توان به درک پرینس^{۷۵}؛ دیوید پائوسون^{۷۶}؛ لنس لمبرت^{۷۷}؛ و والتر ریگانز^{۷۸} اشاره کرد. اینها کسانی هستند که از نفوذ قابل توجهی در پذیرش دیدگاه‌های صهیونیستی از سوی مسیحیان اوانجلیک برخوردارند.

سازمان «خادمان کلیسا در میان مردم یهود» (CMJ) نخستین نهاد صهیونیست مسیحی در بریتانیا بود که در سال ۱۸۰۹ با نام «جامعه لندن» ظاهراً در ابتدا برای اشاعه مسیحیت در میان یهودیان تأسیس شد. اهداف این سازمان به شرح زیر است:

اوانجلسیم: قدم برداشتن در راه تقویت اسرائیل و رهبری آنها در اعتقاد به مسیح به عنوان تنها نجات دهنده آنها.

تشویق: حمایت از معتقدان یهودی به مسیح به هر صورت ممکن.

آموزش: کمک به مسیحیان برای درک ریشه‌های یهودی مسیحیت.^{۷۹}

«دوستان مسیحی اسرائیل» (CFI) نیز به همین صورت بر ضرورت بی‌قید و شرط «ایستادن در کنار اسرائیل» اصرار دارند.^{۸۰} «شورای مسیحیان و یهودیان» (CCJ) نیز در دفاع از اقدامات دولت اسرائیل تلاش‌های زیادی از خود نشان داده است.^{۸۱}

در اینجا برای شناخت بیشتر عقاید صهیونیست‌های مسیحی در بریتانیا بخشی از صحبت‌های والتر ریگانز دبیرکل «خادمان کلیسا در میان مردم یهود» را می‌آوریم که به باور اصلی صهیونیست‌های مسیحی اشاره دارد:

بازگشت یهودیان به اسرائیل در صد سال گذشته و تأسیس دولت اسرائیل را باید به عنوان اجرای وعده‌ها و پیش‌گویی‌های عهد عتیق در رابطه با سرزمین موعود یا حداقل به عنوان نشانه‌هایی از رحمت خداوند برای ملت یهود دانست. امروز از دید بسیاری مسیحیان، بزرگ‌ترین نشانه وفای به عهد خداوند ماندگاری و بقای ملت یهود است. خداوند آنها را در مقابل تمام رنج‌ها و بلاها حفظ، مراقبت و هدایت نموده است. به همین دلیل، دولت اسرائیل و حاکمیت یهودی بر سرزمین اسرائیل نیز از جمله دیگر نشانه‌های خداوند است. این موضوع باور اصلی صهیونیست‌های مسیحی است... تأسیس دولت اسرائیل به دلیل معنای آن برای یهودیان و توالی حوادثی که به روی آوردن ملت یهود به عیسی مسیح و ظهور مجدد وی منجر می‌شود، از اهمیت مذهبی خاصی برخوردار است. مسیحیان نه تنها از ایده یک دولت یهودی، بلکه از سیاست‌های آن نیز باید حمایت کنند... مسیحیان باید از دولت اسرائیل به عنوان نشانه رحمت خداوند و دست آن در جهان پشتیبانی کنند.^{۸۲}

۴) سازمانهای صهیونیستی در انگلستان

الف) فدراسیون صهیونیستی بریتانیای کبیر و ایرلند^{۸۳}

«فدراسیون صهیونیستی بریتانیای کبیر و ایرلند» (از جمله اسامی دیگر این فدراسیون عبارت است از «بنیاد صهیونیستی بریتانیای کبیر و ایرلند شمالی»، «بنیاد صهیونیستی بریتانیا» و «بنیاد صهیونیستی») در سال ۱۸۹۹ و در راستای نبرد برای ایجاد کشور یهود تأسیس گردید. در آن زمان برخی رهبران یهودی و اعضای این نهاد حمایت خود را از اهداف تئودور هرتزل اعلام کردند و این بنیاد به قانونی تبدیل شد که افرادی همانند حییم وایزمن^{۸۴} (نخستین رئیس‌جمهور

نقش سازمان‌های یهودی بریتانیا در حمایت از رژیم صهیونیستی

اسرائیل) و گروه کوچکی از صهیونیست‌های بریتانیایی اقدامات خود برای ایجاد دولت یهودی را آغاز کردند.

پس از صدور اعلامیه بالفور در سال ۱۹۱۷، لندن به مدت ۳۰ سال به مرکزی برای جنبش جهانی صهیونیست‌ها تبدیل شد که در این سال‌ها نقش اصلی را فدراسیون صهیونیستی مزبور ایفا می‌نمود. آژانس یهود نیز در همین سالها در ساختمان اصلی این بنیاد در خیابان ۷۷ «راسل بزرگ»، دفتر سیاسی خود را افتتاح نمود و مذاکرات با دولت بریتانیا را انجام می‌داد.

در همین زمان فدراسیون صهیونیستی در پی کسب حمایت‌های مالی و سیاسی برای تشکیل دولت یهودی بود و در واقع اقدامات این سازمان بود که سبب شکل گرفتن دیگر سازمان‌های صهیونیستی مهم از جمله «سازمان جهانی زنان صهیونیست» (OZIW)، «درخواست برای یک اسرائیل یهودی متحد» (Aijiu)، «سندوق ملی یهود» (FNJ) و جنبش‌های صهیونیستی جوانان شده است.

پس از تأسیس رژیم صهیونیستی نیز بسیاری از تحصیلکردگان عضو این فدراسیون صهیونیستی به سرزمین‌های اشغالی رفته و مناصب بالای دولتی را در اختیار گرفتند. این بنیاد در سال ۱۹۵۴ از طریق سازمان «قیمومیت آموزشی بنیاد صهیونیستی»، شبکه‌ای از مدارس شبانه‌روزی را برای آموزش کودکان یهودی براساس اندیشه‌های صهیونیستی ایجاد کرد که شمار آنها هم‌اکنون به بیش از ۱۴ مدرسه و بیش از پنج هزار دانش‌آموز می‌رسد.

فدراسیون صهیونیستی همچنین نخستین سازمانی در جهان بود که دفاتر خود را جهت کمک به همگرایی مهاجران یهودی با بریتانیا در اسرائیل افتتاح نمود. این بنیاد صهیونیستی هم‌اکنون نمایندگی جنبش صهیونیستی بریتانیا که شامل ۱۲۰ سازمان و بیش از ۵۰ هزار عضو وابسته می‌باشد را برعهده دارد.

اهداف

- حمایت، هماهنگی و تسهیل فعالیت و کارهای تمام اعضای وابسته در سرتاسر جهان و پایبندی به تعهد خود به جنبش‌های صهیونیستی؛

- تشویق مشارکت یهودیان در فعالیت‌های صهیونیستی، فراگیری زبان عبری و مهاجرت به اسرائیل؛

- عمل به عنوان سازمانی حمایتی برای دیگر سازمان‌های صهیونیستی در بریتانیا و اعضای آنها. از جمله فعالیت‌های این نهاد می‌توان به برگزاری سمینارها در اسرائیل، سازماندهی سخنرانی‌ها و کنفرانس‌ها جهت بررسی مسائل مختلف تأثیرگذار بر یهودیان، برگزاری گروه‌های مباحثه به

زبان عبری به صورت ماهانه و چاپ مقالات و کتاب اشاره کرد. از دید بانیان این سازمان، یکی از راههای نزدیک ساختن یهودیان به اسرائیل، برگزاری مراسم و رویدادهای فرهنگی است. به همین جهت همواره در پی سازماندهی جشن‌ها و مناسبت‌های فرهنگی همچون نمایشگاه‌های هنری، کنسرت‌ها و جشن سالروز تأسیس رژیم صهیونیستی می‌باشند.

ب) هیأت نمایندگان یهودیان بریتانیا^{۸۵}

«کمیته نمایندگان یهودیان بریتانیا» که هم‌اکنون به «هیأت نمایندگان یهودیان بریتانیا» معروف است، در سال ۱۷۶۰ یعنی زمانی که هفت نماینده یهودیان اسپانیا و پرتغال برای تشکیل کمیته‌ای جهت پیمان با جرج سوم و پذیرش سلطنت وی منصوب گردیدند، تشکیل شد. در این تاریخ همچنین جامعه اشکنازی بریتانیا «کمیته سری روابط عمومی» خود را بنیان نهاد. در پایان سال ۱۷۶۹ «هیأت نمایندگان یهودیان بریتانیا» به طور مشترک از سوی این دو کمیته تشکیل گردید.

در دهه ۱۸۳۰ نقش و شهرت هیأت نمایندگان با انتخاب موسی مونتفیوری^{۸۶} به عنوان رئیس این هیأت در سال ۱۸۳۵ و شناسایی رسمی از سوی پارلمان انگلیس بسیار افزایش یافت. وی چندین بار از سرزمین‌های فلسطینی بازدید کرد و بعدها صهیونیست‌ها بخشی از بیت‌المقدس را به اسم وی نامگذاری کردند. وی همچنین روابط خوبی با اداره خارجی و شخص ملکه انگلیس داشت.

تشکیل رژیم صهیونیستی در سال ۱۹۴۸ سبب تمرکز خاص این نهاد صهیونیستی بر این رژیم گردید و تلاش فراوانی را در راستای مهاجرت یهودیان به سرزمین‌های اشغالی صورت داد.

این هیأت متشکل از نمایندگان منتخب سازمانهای اجتماعی و تشکل‌های مذهبی می‌باشد. تا سال ۲۰۰۰ شمار آنها تقریباً ۳۰۰ نماینده بوده است. ریاست این هیأت را در حال حاضر هنری گرانوالد^{۸۷} برعهده دارد که در سال ۲۰۰۶ برای یک دوره سه ساله دیگر انتخاب گردید.

ج) فدراسیون جوانان صهیونیست^{۸۸}

«فدراسیون جوانان صهیونیست» FZY؛ متشکل از جوانان صهیونیست یهودی در بریتانیا است که نهادهای وابسته‌ای در بیت‌المقدس و ایالات متحده آمریکا نیز دارد. این تشکل در سال ۱۹۱۰ تأسیس شد و بسیاری از اعضای آن در جنگ جهانی دوم و پس از آن در ارتش بریتانیا خدمت

نقش سازمان‌های یهودی بریتانیا در حمایت از رژیم صهیونیستی

کردند و بعدها نیز نقش مهمی را در تشکیل رژیم صهیونیستی ایفا نمودند. آنهایی هم که در این سازمان باقی ماندند به فعالیت خود جهت نزدیک ساختن یهودیان به اسرائیل ادامه دادند و توانستند در دهه ۱۹۵۰ در حدود ۳۰ جامعه یهودی را در انگلیس سازماندهی کنند.

با پیروزی رژیم صهیونیستی در جنگ شش روزه سال ۱۹۶۷ این نهاد صهیونیستی مجدداً جان تازه‌ای گرفت و در همین زمان بود که «جامعه (یهودیان) گلاسکو»^{۸۹} تأسیس شد. در این جنگ فدراسیون جوانان صهیونیست دفاتر و اعضای جوان و داوطلب خود را در اختیار آژانس یهود قرار داد. جنگ رمضان نیز به همین صورت سبب افزایش توان این نهاد گردید. در این زمان یهودیان انگلیس حمایت زیادی از اسرائیل می‌کردند.

در سایت اینترنتی این فدراسیون هدف سازمان مذکور، توسعه هویت یهودی و صهیونیستی و کسب تجربیات در زمینه‌های مختلف عنوان شده است. در عین حال بیان می‌گردد که این سازمان تلاش دارد تا از طریق برنامه‌های گوناگون به صورت هفتگی از جمله تشکیل اردوها و نیز برگزاری سمینارها و جشن‌ها در سطح ملی و بین‌المللی جوانان یهودی انگلیس را به فرهنگ و هویت یهودی و صهیونیستی نزدیک سازد.

۷۳

این سازمان در دو - سه دهه اخیر بزرگترین و مهم‌ترین جنبش جوانان صهیونیست در انگلیس بوده است. این سازمان دارای چهار دفتر و شمار زیادی کارمند در انگلستان و اسرائیل می‌باشد.

«فدراسیون جوانان صهیونیست» همچنین در کنفدراسیونی رسمی با عنوان «ایتید»^{۹۰} (به معنای آینده) در پیوند با دو سازمان صهیونیستی دیگر یعنی سازمان «یهودیان جوان آمریکا» و «جنبش پیشاهنگان اسرائیلی»^{۹۱} سعی در پیشبرد اهداف صهیونیستی دارند. گفتنی است این کنفدراسیون نخستین نشست خود را در دسامبر سال ۱۹۹۷ در بیت‌المقدس برگزار کرد.

د) سازمان بین‌المللی زنان صهیونیست^{۹۲}

«سازمان بین‌المللی زنان صهیونیست» (WIZO) متشکل از زنان صهیونیست و دارای بیش از ۲۵۰ هزار عضو در ۵۰ کشور جهان می‌باشد. این سازمان همچنین از سوی سازمان ملل متحد به عنوان سازمانی غیردولتی مورد شناسایی قرار گرفته و به عنوان نهاد مشورتی دو نهاد وابسته به سازمان ملل یعنی اکوسوک^{۹۳} (شورای اقتصادی و اجتماعی سازمان ملل) و یونیسف^{۹۴} (صندوق کودکان سازمان ملل) کار می‌کند.

این سازمان هدف اصلی خود را جمع‌آوری پول جهت پشتیبانی از اقدامات رفاه اجتماعی برای یهودیان ساکن در سرزمین‌های اشغالی فلسطین اعلام می‌دارد. گفتنی است، این سازمان

یکی از بزرگترین ارائه‌دهندگان خدمات اجتماعی پس از دولت این رژیم می‌باشد، به گونه‌ای که سالانه در حدود ۱۰۰ میلیون دلار بودجه در اختیار دارد و از هر ۸ خانواده یهودی در اسرائیل یک خانواده زیر پوشش حمایتی آن قرار دارد.

شعبه این سازمان در انگلیس که بزرگترین سازمان یهودی زنان در بریتانیا و ایرلند می‌باشد نیز در راستای همین اهداف فعالیت می‌کند. به لحاظ سابقه تاریخی، گروه‌های زنان صهیونیست از دهه ۱۸۹۰ تحت نظارت فدراسیون صهیونیستی انگلیس وجود داشته و فعالیت می‌کردند. سپس در سال ۱۹۱۸ به صورت مجزا «فدراسیون زنان صهیونیست» تشکیل می‌شود. در سال ۱۹۲۰ که فلسطین تحت قیمومیت انگلستان درآمد، با بهره‌گیری از این فرصت «سازمان بین‌المللی زنان صهیونیست» تشکیل شد.

این سازمان در بریتانیا بیش از ۲۵ هزار عضو دارد و ۹ هزار نفر از آنها در عین حال عضو یکی از صد گروه اجتماعی در سرتاسر این کشور می‌باشند.

از جمله اهداف آن نیز عبارت است از:

- بالا بردن کیفیت زندگی برای تمام یهودیان، بخصوص زنان یهودی؛
- تعهد به همبستگی با اسرائیل؛
- ارائه خدمات به جامعه اسرائیل؛
- ارائه آموزش و جمع‌آوری پول؛
- ایجاد فرصت‌ها جهت ایجاد آینده‌ای درخشان برای جوانان یهودی.

ه) فدراسیون میزراچی^{۹۵}

«فدراسیون میزراچی» یکی از نهادهای وابسته به «جنبش جهانی میزراچی»^{۹۶} (به معنای کانون معنوی) می‌باشد که در سال ۱۹۰۲ در شهر ویلنیوس^{۹۷} پایتخت لیتوانی در کنفرانس جهانی صهیونیستهای مذهبی و به درخواست خاخام اسحاق یاکوف رینیس^{۹۸} بنیان گذاشته شد. مقر اصلی این نهاد در بیت‌المقدس قرار داشته و در ۳۰ کشور جهان نماینده دارد.

این سازمان بر این اعتقاد است که تورات باید در کانون صهیونیسم قرار گیرد. در عین حال ملی‌گرایی یهودی را ابزاری برای دستیابی به اهداف مذهبی می‌بیند. حزب میزراچی نیز نخستین حزب صهیونیستی مذهبی می‌باشد که وزارت مذهب را در اسرائیل تأسیس کرده و سبب اجرای قوانین یهودی در زمینه مواد غذایی و تعطیلی و به جا آوردن مراسم روز شنبه گردید. همچنین پیش از تشکیل رژیم صهیونیستی در سرزمین‌های فلسطینی شبکه‌ای از مدارس مذهبی ایجاد کرده بود که تاکنون نیز وجود دارند.

نقش سازمان‌های یهودی بریتانیا در حمایت از رژیم صهیونیستی

از جمله چهره‌های مهم در این جنبش صهیونیستی مذهبی می‌توان به خاخام اسحاق کوک^{۹۹} اشاره کرد که در سال ۱۹۲۱ به مقام خاخام بزرگ اشکنازی فلسطین رسید و تلاش کرد تا میان صهیونیسم و یهودیت ارتدوکس سازش ایجاد کند. در سال ۱۹۵۶، شماری از صهیونیستهای میزراچی حزب مذهبی - ملی (مفدال) را جهت پیشبرد حقوق یهودیان مذهبی در اسرائیل بنیان گذاشتند.

در همین رابطه نیز «فدراسیون میزراچی بریتانیا» امروزه چندین برنامه آموزشی و اجتماعی را اجرا می‌کند که هدف از آن تقویت و گسترش ارتباط مردمان یهودی این کشور با رژیم صهیونیستی می‌باشد. این نهاد هم‌اکنون خود را سازمان پیشرو بریتانیایی در حوزه صهیونیسم مذهبی می‌داند.

فدراسیون میزراچی در عین حال سازمانی حمایتی برای دیگر سازمانهای صهیونیستی مذهبی است که با اهداف آن هماهنگ بوده و در طیف گسترده‌ای از حوزه‌ها فعال هستند. همانطور که در سایت این فدراسیون آمده هدف این نهاد صهیونیستی عبارت از تقویت هویت یهودی استحکام روابط با یهودیان اسرائیل، تشویق آموزش‌های یهودی و ارائه کمک‌ها و حمایتها از نهادها و سازمانهایی می‌باشد که با آن پیوند خورده‌اند. این سازمان همچنین هر ساله «جایزه هرتزل» را به فرد یا افرادی اعطا می‌کند که خدمات بزرگی را در راستای اهداف صهیونیستی انجام داده باشند.

۷۵

و) مرکز تحقیقات و ارتباطات اسرائیل - بریتانیا^{۱۰۰}

«مرکز تحقیقات و ارتباطات اسرائیل - بریتانیا» BICOM به ادعای بنیان آن سازمانی مستقل است که به دنبال افزایش حمایت از اسرائیل در بریتانیا بوده و در این راستا در چهار حوزه فعالیت دارد:

- بکارگیری یک مرکز رسانه‌ای کاملاً کارآمد؛
  - ارائه گزارش‌های به موقع و پژوهش‌های با کیفیت بالا؛
  - انتشار گزارش‌های روزانه از تمامی خبرهای مرتبط با اسرائیل و نیز تحلیل وقایع روز؛
  - سازماندهی بازدید سیاستمداران، دانشگاهیان و روزنامه‌نگاران برجسته از اسرائیل.
- این مرکز همچنین اطلاعاتی را در مورد تاریخ، فرهنگ، اقتصاد و سیاست اسرائیل، برنامه صلح خاورمیانه، تروریسم در خاورمیانه، روابط بریتانیا و اسرائیل و سیاست خارجی آنها و نیز آینده فلسطین ارائه می‌کند.

تا سال ۲۰۰۶ ریاست این نهاد را دنی شک،^{۱۰۱} از مقامات بلندپایه وزارت خارجه اسرائیل، بر

عاهده داشت که هم‌اکنون سفیر اسرائیل در بریتانیا می‌باشد. رئیس فعلی آن نیز لرنای فیتسیمون^{۱۰۲} عضو سابق پارلمان بریتانیا از حزب کارگر است.^{۱۰۳} وی که یهودی نیست، به مدت بیش از ۲۰ سال از حامیان سرسخت اسرائیل بوده و برای اولین بار در سال ۱۹۸۹ از سرزمین‌های اشغالی دیدار و بارها نیز پس از آن به آنجا سفر کرده است.^{۱۰۴} اخیراً نیز که دانشگاه‌های بریتانیا در واکنش به کشتار فلسطینیان خواستار تحریم و بایکوت دانشگاه‌های اسرائیل شده بودند، فیتسیمون با تشکیل ائتلاف موسوم به «بایکوت را متوقف کنید» از سیاست‌های رژیم صهیونیستی دفاع نمود.^{۱۰۵}

ز) صندوق ملی یهودیان (بریتانیا)^{۱۰۶}

«صندوق ملی یهودیان» در همان اوایل پیدایش صهیونیسم جهت کمک به خرید زمین از امپراتوری عثمانی و تمهید ایجاد دولت یهودیان در سرزمین‌های فلسطینی با سرمایه اولیه ۲۰۰ هزار پوند تأسیس شد. این صندوق از ابتدای تأسیس، فعالیت‌های خود را در سطحی بین‌المللی گسترش داد و موفق شد در سال ۱۹۰۳ زمینی را به وسعت ۵۰ هکتار در فلسطین خریداری نماید که تا سال ۱۹۰۵ به دریاچه طبریا^{۱۰۷} رسید. در سال ۱۹۲۷ نیز ۵۰ هزار هکتار دیگر را خریداری کرد. نهاد مذکور در سال ۱۹۰۴ هم با پرداخت هزینه‌های دانشمندان یهودی کار بر روی پروژه‌های تحقیقاتی و علمی را شروع کرد.^{۱۰۸}

۷۶

«صندوق ملی یهودیان»، شاخه بریتانیا، در سال ۱۹۳۹ جهت کمک به تشکیل دولت صهیونیستی و انجام کارهای به اصطلاح خیریه در سرزمین‌های فلسطینی ایجاد شد و امروزه به عنوان یک بنگاه خیریه در این کشور به ثبت رسیده است. به همین دلیل از قوانین مالیاتی بریتانیا مستثنی می‌باشد.

«صندوق ملی یهودیان» در انگلیس مبالغ و کمک‌های یهودیان و غیریهودیان این کشور را جمع‌آوری کرده و سپس آن را به آژانس‌های مورد نظر خود در اسرائیل ارسال می‌کند. این صندوق دارای کمیته‌های مختلف از جمله «کمیته نقب»، «کمیته اقدام برای آب» و «کمیته بانوان اول» و هشت دفتر در لندن (دفتر مرکزی)، بیرمنگام، دوبلین، گلاسکو، هال، لیدز، لیورپول و منچستر می‌باشد. ریاست فعلی آن را نیز خانم گیل سیل^{۱۰۹} بر عهده دارد. از اقدامات این نهاد همچنین می‌توان به سازماندهی دیدار از سرزمین‌های اشغالی برای یهودیان انگلیس اشاره کرد.

ح) مؤسسه پژوهش سیاست یهودی^{۱۱۰}

«مؤسسه پژوهش سیاست یهودی» در سال ۱۹۹۶ در لندن تأسیس شد. به نوشته سایت

نقش سازمان‌های یهودی بریتانیا در حمایت از رژیم صهیونیستی

رسمی این مرکز: «پویایی یهودیان در اروپا و سقوط کمونیسم در سال ۱۹۸۹ شرایط لازم را برای احیای حیات یهودی در دهه ۱۹۹۰ فراهم آورد. یهودیان کشورهای کمونیستی سابق که تشنه شناخت عمیق‌تر یهودیت بودند، شروع به ایجاد اجتماعی فعال در این عرصه کردند. این موضوع در اروپای غربی با شدت بیشتری دنبال شد و در این راستا بود که «مؤسسه پژوهش سیاست یهودی» متولد گردید.»

به باور آنها مشکلات یهودیان در اروپا نیز شبیه مشکل دیگر یهودیان در سرتاسر جهان است و چه بسا ممکن است در آینده دوباره یهودستیزی در اروپا شایع گردد. از دید این مرکز هر کس که بلندتر صحبت کند، بیشتر جلب توجه کرده و موفق‌تر خواهد بود، از اینرو با طیفی گسترده از غیریهودیان، مؤسسات و دانشگاهها همکاری دارد تا صدای خود را بهتر به گوش دیگران برساند.

از جمله پژوهش‌های حال حاضر این مرکز می‌توان به پژوهش‌هایی با عناوین «زندگی در کنار هم، رهیافتی جدید برای ایجاد جامعه مدنی»، «تفکر تازه در اروپا»، «اروپا و خاورمیانه؛ و جوامع به هم وابسته فراملی» و «فضای باز» اشاره کرد.

۷۷

۵) قدرت رسانه‌ای صهیونیستها در بریتانیا

غالباً عنوان می‌شود دموکراسی یعنی آزادی بیان و حکومت مردم بر خود. به همین جهت کشورهای غربی نیز که ادعای دموکراتیک بودن دارند، به این نظام سیاسی خود افتخار می‌کنند. ولی موضوع مذکور در رابطه با مسائلی که از دید آنها حساس می‌باشد صدق نمی‌کند که از جمله آنها می‌توان به اسرائیل و صهیونیستها اشاره کرد. از دید مقامات بریتانیایی این موضوعات به عنوان خط قرمز بوده و عبور از آن غیرممکن است. نمودهای بارز چنین مسئله‌ای را در رسانه‌های بریتانیا شاهدیم که سخنی برضد صهیونیسم و اهداف صهیونیستی زده نمی‌شود و برنامه‌ای تهیه نمی‌گردد.

در همین رابطه هرچند اطلاعات زیادی در مورد نام گردانندگان رسانه‌های بریتانیا وجود دارد ولی از مسائل پشت پرده و ارتباطات آنها اطلاعات زیادی در دسترس نیست. به همین دلیل عده کمی در بریتانیا از نفوذ عظیم اقلیت اندکی از یهودیان بر رسانه‌های کشورشان آگاهی دارند. همچون آمریکا در بریتانیا نیز یهودیان و صهیونیستها بر اکثر رسانه‌ها سلطه دارند. اگرچه یهودیان تنها ۰/۵ درصد از جمعیت بریتانیا را شامل می‌شوند ولی تقریباً کنترل انحصاری رسانه‌های این کشور را برعهده دارند و به طور سیستماتیک تبلیغات مدنظر صهیونیستها در آنها را تغذیه می‌کنند.^{۱۱۱}

الف) شبکه‌های تلویزیونی

شبکه تلویزیونی ایندیپندنت تی وی^{۱۱۲} از پربیننده‌ترین شبکه‌های تلویزیونی در بریتانیا، به چهارده منطقه تقسیم‌بندی شده است که تمامی آنها از سوی دو کمپانی تحت کنترل یهودیان یعنی شرکت ارتباطات کارلتون^{۱۱۳} و گرانا^{۱۱۴} اداره می‌شوند. مایکل گرین^{۱۱۵} و استیو موریسون^{۱۱۶} که هر دو یهودی هستند به ترتیب ریاست این شرکتها را عهده‌دار هستند.

شرکت کارلتون همچنین ۵۰ درصد از سهام شبکه اخبار لندن،^{۱۱۷} ۲۵ درصد از سهام جی‌ام‌تی وی^{۱۱۸} و ۲۰ درصد از سهام اخبار تلویزیون آی‌تی‌وی^{۱۱۹} را در اختیار خود دارد. بخش تولیدات کارلتون هم یکی از مهم‌ترین تولیدکنندگان برنامه‌های آی‌تی‌وی،^{۱۲۰} بی‌بی‌سی، کانال چهار، کانال پنج و کانال‌های دیجیتالی می‌باشد، به گونه‌ای که سالانه ۲۰۰ میلیون پوند در این زمینه هزینه می‌کند. این شرکت همچنین دارای آرشیوی با ۲۰ هزار فیلم و ۱۸ هزار ساعت برنامه تلویزیونی است که در بیش از ۱۰۰ کشور مبادرت به فروش آنها می‌کند. مایکل گرین در عین حال رئیس شبکه تلویزیونی آی‌تی‌ان که اخبار شبکه‌های آی‌تی‌وی، جی‌ام‌تی وی و تامسون مولتی‌مدیا^{۱۲۱} در فرانسه را تهیه می‌کند نیز بوده و همچنین رئیس شرکت مدیا تراست^{۱۲۲} می‌باشد.

شرکت گرانا نیز مالک هفت ایستگاه شبکه آی‌تی‌وی می‌باشد که عبارتند از: انگلیا،^{۱۲۳} بردر،^{۱۲۴} گرانا، لندن و یکند (آخر هفته لندن)،^{۱۲۵} مریدیان،^{۱۲۶} تاین تیز^{۱۲۷} و یورکشایر.^{۱۲۸} برنامه‌های پخش شده از سوی این شرکت در ۶۰ درصد از خانه‌های بریتانیا مشاهده می‌شود. این شرکت در عین حال ۲۰ درصد از سهام آی‌تی‌وی و ۲۵ درصد از سهام جی‌ام‌تی وی، ۵۰ درصد از سهام شبکه اخبار لندن و ۱۸ درصد از سهام گروه رسانه‌های اسکاتلندی^{۱۲۹} را در اختیار خود دارد.^{۱۳۰}

شرکت پایین‌وود- شپرتون^{۱۳۱} که از به هم پیوستن دو استودیوی فیلم و برنامه‌های تلویزیونی پایین‌وود و شپرتون تشکیل شده است نیز در کنترل مایکل گرید^{۱۳۲} یهودی می‌باشد (نوه لو گرید،^{۱۳۳} تهیه‌کننده فیلم و یکی از پایه‌گذاران شبکه آی‌تی‌وی). مایکل گرید در سال ۱۹۸۴ مدیر شبکه یک بی‌بی‌سی، در سال ۱۹۸۶ مدیر برنامه‌های بی‌بی‌سی و در سال‌های ۱۹۸۸ تا ۱۹۹۷ رئیس شبکه تلویزیونی «کانال ۴» بوده است.^{۱۳۴}

قدرتمندترین مرد در بنگاه سخن‌پراکنی بریتانیا «بی‌بی‌سی» نیز آلن ینتوب^{۱۳۵} یهودی، مدیر برنامه‌های این شبکه است. در واقع وی مسئول تمامی برنامه‌های غیرخبری از جمله کانال‌های ماهواره‌ای این شبکه می‌باشد. وی از دوستان نزدیک مایکل گرید و مایکل گرین می‌باشد. در رادیو بی‌بی‌سی نیز وضع به همین صورت است، به گونه‌ای که تمامی ایستگاههای رادیویی بی‌بی‌سی که به تنهایی ۴۹ درصد از کسانی را که به رادیو گوش می‌کنند تحت پوشش خود

نقش سازمان‌های یهودی بریتانیا در حمایت از رژیم صهیونیستی

دارند، در کنترل بنی آبرامسکی^{۱۳۶} یهودی می‌باشد.^{۱۳۷} شبکه بی‌اسکای بی^{۱۳۸} نیز تحت کنترل رابرت مردوخ^{۱۳۹} یهودی (غول رسانه‌ای جهان) است که تولیدات این شبکه اخبار، برنامه‌های سرگرمی و ورزشی می‌باشد و بیش از ۱۰ میلیون مشترک در بریتانیا و ایرلند دارد.^{۱۴۰}

ب) روزنامه‌ها

شرکت «روزنامه‌های اکسپرس»^{۱۴۱} صاحب امتیاز دیلی اکسپرس^{۱۴۲} (با تیراژ حدوداً ۹۳۰ هزار نسخه در روز و دومین روزنامه بریتانیا از لحاظ تیراژ و خواننده)، ساندی اکسپرس^{۱۴۳} (با تیراژ حدوداً ۸۵۰ هزار نسخه در هفته) و دیلی استار^{۱۴۴} (با تیراژ حدوداً ۸۳۰ هزار نسخه در روز) که جمعاً به طور متوسط ۱۳ میلیون نسخه روزنامه را به صورت هفتگی در بریتانیا توزیع می‌کنند، در نوامبر سال ۲۰۰۰ از سوی ریچارد دسموند یهودی،^{۱۴۵} ناشر نشریات پورنوگرافی، به بهای ۱۲۵ میلیون پوند (۱۸۰ میلیون دلار) خریداری شد.^{۱۴۶}

شرکت نیوز اینترنشنال^{۱۴۷} متعلق به رابرت مردوخ نیز صاحب امتیاز سان^{۱۴۸} (با تیراژ ۳۵۰ هزار)، تایمز^{۱۴۹} (با تیراژ ۷۰۰ هزار)، ساندی تایمز^{۱۵۰} (با تیراژ بیش از یک میلیون نسخه در هفته) و اخبار جهان^{۱۵۱} (با تیراژ ۴۰ هزار) می‌باشد. در کل باید گفت، این شرکت بیش از ۵۰ میلیون نسخه روزنامه را در هفته منتشر و توزیع می‌کند.^{۱۵۲}

گروه تلگراف^{۱۵۳} نیز که شامل دیلی تلگراف،^{۱۵۴} ساندی تلگراف^{۱۵۵} و ویکی تلگراف^{۱۵۶} می‌شود، هرچند دارای صاحبان یهودی نیست ولی دیدگاه‌های خاص یهودی داشته و جهت‌گیری صهیونیستی دارد.

روزنامه دیلی میل^{۱۵۷} نیز که وابسته به شرکت «روزنامه‌های اسوشیت»^{۱۵۸} می‌باشد، در کنترل گای زیتر^{۱۵۹} یهودی است.^{۱۶۰}

بنابراین در کل بیش از ۸۵ میلیون نسخه روزنامه که در کنترل یهودیان هستند در بریتانیا به فروش می‌رسد و همانطور که گفتیم این مجلات اکثراً در کنترل تهیه‌کنندگان برنامه‌ها و مطالب پورنوگرافی از جمله ریچارد دسموند و گای زیتر می‌باشند.^{۱۶۱}

نتیجه‌گیری

همانطور که در این پژوهش آمد، جامعه یهودیان انگلیس را می‌توان از همگراترین این جوامع در سرتاسر جهان دانست که پس از تشکیل جنبش صهیونیستی در اروپا حمایت وسیعی را از آن به عمل آورده و در پیوندی استعماری با بریتانیای کبیر، در راستای هدف اصلی آن

یعنی تشکیل یک دولت صهیونیستی در فلسطین حرکت کردند. در همین رابطه حمایت اولیه صهیونیستهای انگلیس از تشکیل دولت غاصب اسرائیل به حدی بود که بیانیه بالفور را بیش از هر چیز نتیجه تلاش و لابی صهیونیستهای انگلیس، بخصوص حییم وایزمن، رئیس وقت سازمان جهانی صهیونیسم در لندن می دانند. در عین حال اگر کمکهای دولت استعماری بریتانیا به صهیونیستها نبود، قطعاً آنان توان ایجاد چنین رژیم می در قلب جهان اسلام را نداشتند.

اتحاد صهیونیسم و هیأت حاکمه بریتانیا در سالهای نخست بر پایه منافع متقابل در مبارزه با موج فزاینده ملی گرایی عربی قرار داشت و در واقع با اعلامیه بالفور، جنبش صهیونیستی به بخشی کلیدی از برنامه امپریالیسم بریتانیا برای خاورمیانه تبدیل شد تا سلطه نظامی بریتانیا بر فلسطین مشروعیت یابد. بعدها نیز با تبدیل اسرائیل به قدرت برتر منطقه ای، این استعمارگران تلاش خود در سرکوب اسلام گرایی و جنبش های ملی گرایانه عربی و جلوگیری از قدرت یافتن کشورهای منطقه را آغاز کردند.

به مرور زمان، صهیونیستهای یهودی انگلیس در کنار صهیونیستهای مسیحی این کشور که از آزادی زیادی در بریتانیا برخوردار بودند مبادرت به تشکیل سازمانهایی صهیونیستی کردند که خود موجب شکل گیری سازمانهای دیگری در جهت اهداف رژیم صهیونیستی در سطح جهان شدند.

از سوی دیگر صهیونیستهای بریتانیا همچون صهیونیستهای ایالات متحده با درک اهمیت و تأثیرگذاری رسانه ها بر افکار مردم، اکثر رسانه های این کشور را در دست خود گرفته و هرگونه که می خواهند دیدگاه مردم انگلیس را شکل می دهند و مردمان اندکی از جامعه انگلیس از نفوذ گسترده آنها در این زمینه اطلاع دارند.

آنها در عین حال به دلیل حساسیت موضوع صهیونیسم سعی دارند کمکهای خود را تحت پوشش امور خیریه در اختیار رژیم صهیونیستی قرار دهند. شرکت در جنبش های سیاسی سازمان یافته از سوی سازمانهای صهیونیستی و نیز کمک به مهاجرت یهودیان جهان به اسرائیل نیز از جمله دیگر اقدامات آنها برای تقویت رژیم صهیونیستی بوده و می باشد.

- 1- As quoted in the editorial of the Jewish Chronicle, July 1946 26, p. 10.
- 2- Theodor Herzl.
- 3- Benjamin Disraeli.
- 4- Dual allegianc.
- 5- <http://users.ox.ac.uk/~metheses/Bagon.html>.
- 6- Normans.
- 7- William the Conqueror.
- 8- Rouen.
- 9- Aaron.
- 10- Henri II.
- 11- http://news.independent.co.uk/uk/this-britain/article_878482.ece.
- 12- Paul Brand, "Jews and the Law in England, 190-1275", The English Historical Review, Vol. 115, No. 464 (Nov., 2000), pp. 1158-1138.
- 13- Menasseh ben Israel.
- 14- Oliver Cromwell.
- 15- The Jew Bill.
- 16- L. W. Conolly, "The Merchant of Venice and the Jew Bill of 1753", Shakespeare Quarterly, Vol. 25, No. 1 (Winter, 1974), pp. 127-125.
- 17- <http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/vjw/England.html>.
- 18- Ibid.
- 19- Ibid.
- 20- Ibid.
- 21- Zion.
- 22- Zionism.
- 23- <http://www.mfa.gov.il/MFA/MFAArchive/7/2004/2009-2000/Herzl+and+Zionism.htm>.
- 24- http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/Zionism/Political_Zionism.html.
- 25- http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/Zionism/Practical_Zionism.html.
- 26- http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/Zionism/Religious_Zionism.html.
- 27- Leon Pinsker.
- 28- Autoemancipation.
- 29- <http://www.mideastweb.org/autoemancipation.htm>.
- 30- Nathan Birnbaum.
- 31- The National Rebirth of the Jewish People in its Homeland as a Means of Solving the Jewish Question.
- 32- <http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/biography/Birnbaum.html>.
- 33- Jewish State.
- 34- Basel.
- 35- <http://www.mfa.gov.il/MFA/MFAArchive/7/2004/2009-2000/Herzl+and+Zionism.htm>.
- 36- Arthur James Balfour.

- 37- Lord Rothschild.
 38- <http://www.atholbooks.org/holocaust.pdf>.
 39- <http://www.midwestweb.org/napoleon1799.html>.
 40- Alexander Scholch, "Britain in Palestine, 1882-1838: The Roots of the Balfour Policy", Journal of Palestine Studies, Vol. 22, No. 1 (Autumn, 1992), pp. 56-39.
 41- Lord Palmerston.
 42- <http://chirstianactionforisrael.org/judeochr/rolegent/prozion.html>.
 43- Anglican Church.
 44- Cecil Roth, "Benjamin Disraeli, Earl of Beaconsfield", Political Science Quarterly, Vol. 68, No. 2 (Jun., 1953), pp. 297-294.
 45- Lloyd George.
 46- <http://www.atho1books.org/holocaust.pdf>.
 47- <http://www.sharghian.com/mag/archive/994500.html>.
 48- Howard Sacher, A History of Israel: From the Rise of Zionism to our Time, p.515 for a detailed account of the Israeli military. campaign.
 49- <http://www.britemb.org.il/trade/helpisrael.html>.
 50- Labour Friends of Israel.
 ۵۱- برای بررسی دیدگاه‌های یونین راجع به مناقشه اعراب و اسرائیل نگاه کنید به:
 Harold Wilson, The Chariot of Israel (London: Weidenfeld and Nicholson, 1981), pp. 184-188.
 52- Aneurin Bevan.
 ۵۳- برای اطلاعات بیشتر در مورد این شورا می‌توانید به سایت آن مراجعه کنید:
<http://www.lmec.org.uk>.
 54- Ernest Bevin.
 55- Clare Short.
 56- Peter Hain.
 57- Jermy Corbeyn.
 58- Ken Livingstone.
 59- Labour Middle East Council.
 60- <http://meria.idc.ac.il/journal/2004/issue2/j78n2a7.html>.
 61- George Galloway.
 62- Gordon Brown.
 63- Finchley.
 64- Margaret Thatcher, The Downing Street Years (London: Harper Collins, 1993).
 تاجپر در خاطراتش از رأی‌دهندگان یهودی خود اینچنین می‌نویسد: «من احترام زیادی برای یهودیان داخل یا خارج انگلستان قائل هستم... حوزه انتخاباتی من در فینچلی دارای جمعیتی زیاد از یهودیان بود. در سی و سه سالی که من نمایندگی آنجا را بر عهده داشتم، هیچگاه شاهد فقر و مصیبت آنها نبودم. یهودیان همواره نسبت به جامعه خود توجه ویژه داشته و از آن مراقبت می‌کنند».
 65- Michael Howard.
 ۶۶- برای اطلاعات بیشتر در مورد این لابی صهیونیستی می‌توانید به سایت آن مراجعه کنید:
<http://www.cfoi.co.uk>.
<http://www.cc-vw.org/articles/czdefine1.html>.

نقش سازمان‌های یهودی بریتانیا در حمایت از رژیم صهیونیستی

- 67- <http://www.zionism-israel.com/dic/Christian-Zionism.htm>.
- 68- Church's Ministry Among Jewish People (CMJ), Shalom, 1995, 3, p.1.
- 69- Church's Ministry Among Jewish People (CMJ).
- 70- The Israel Trust of the Anglican Church (ITAC).
- 71- Christian Friends of Israel (CFI).
- 72- Intercessors for Britain (IFB).
- 73- Prayer Friends of Israel (PFI).
- 74- The Council of Christians and Jews (CCJ).
- 75- Derek Prince.
- 76- David Pawson.
- 77- Lance Lambert.
- 78- Walter Riggans.
- 79- Church's Ministry Among Jewish People (CMJ), Shalom, 1996, 3, p.1.
- 80- <http://www.cfjjerusalem.org/pdf/StandingWithIsraelbrochure.pdf>.
- ۸۱- برای اطلاعات بیشتر در مورد این شورا می‌توانید به سایت آن مراجعه کنید:
<http://www.ccj.org.uk>.
- 82- Colin Chapman, Whose Promised Land, Israel or Palestine? rev. edn. (Oxford, Lion, 1992), p. 278.
- 83- The Zionist Federation of Great Britain and Ireland.
- مطالب این بخش از سایت رسمی «فدراسیون صهیونیستی بریتانیا و ایرلند» www.zionist.org.uk تهیه شده است.
- 84- Chaim Weizmann.
- 85- The Board of Deputies of British Jews.
- مطالب این بخش از سایت رسمی «هیأت نمایندگان یهودیان بریتانیا» <http://www.bod.org.uk> گردآوری شده است.
- 86- Moses Montefiore.
- 87- Henry Grunwald.
- 88- The Federation of Zionist Youth.
- مطالب این بخش از سایت رسمی «فدراسیون جوانان صهیونیست» <http://www.fzy.org.uk> گردآوری شده است.
- 89- Glasgow Society.
- 90- Atid.
- 91- Israeli Tsofim movement.
- 92- Women's International Zionist Organisation (WIZO) –Britain.
- مطالب این بخش از سایت رسمی «سازمان بین‌المللی زنان صهیونیست» <http://www.wizo.org.uk> تهیه شده است.
- 93- Economic and Social Council (ECOSOC).
- 94- The United Nations Children's Fund (UNICEF).
- 95- Mizrahi Federation.
- مطالب این بخش از سایت رسمی «فدراسیون میزراحی» <http://www.mizrachi.org.uk> و «جنبش جهانی میزراحی» <http://www.mizrachi.org> گردآوری شده است.
- 96- World Mizrahi Movement.
- 97- Vilnius.
- 98- Yitzhak Yaacov Reines.

- 99- Isaac Kook.
- 100- Britain Israel Communication and Research Center.
مطالب این بخش از سایت رسمی «مرکز تحقیقات و ارتباطات اسرائیل - بریتانیا» <http://www.bicom.org.uk> گردآوری شده است.
- 101- Danny Scheck.
- 102- Lorna Fitzsimon.
- 103- <http://www.ynetnews.com/articles/0437,0,L-00,9529033.html>.
- 104- <http://www.jpost.com/servlet/Satellite?cid=1182951029898&pagename=JPost/FJPArticle/ShowFull>.
- 105- <http://www.jnf.org/site/PageServer?pagename=history>.
- 106- Jewish National Fund.
- 107- Lake Tiberias.
- ۱۰۸- مطالب این بخش از سایت رسمی «صندوق ملی یهودیان بریتانیا» <http://www.jnf.co.uk/> گردآوری شده است.
- 109- Gail Seal.
- 110- Institute for Jewish Policy Research.
مطالب این بخش از سایت رسمی «موسسه پژوهش سیاست یهودی» <http://www.jpr.org.uk> گردآوری شده است.
- 111- http://theunjustmedia.com/Media/Jewish_Control_of_the_British_Media.htm.
- 112- Independent TV.
- 113- Carlton Communications.
- 114- Granada.
- 115- Michael Green.
- 116- Steve Morrison.
- 117- London News Network.
- 118- GMTV.
- 119- Independent Television News (ITN).
- 120- ITV.
- 121- Thomson Multimedia .
- 122- Media Trust.
- 123- Anglia.
- 124- Border.
- 125- London Weekend.
- 126- Meridian.
- 127- Tyne Tees.
- 128- Yorkshire.
- 129- Scottish Media Group.
- 130- Ibid.
- 131- Pinewood-Sheperton.
- 132- Michael Grade.
- 133- Lew Grade.
- 134- Ibid.
- 135- Alan Yentob.

نقش سازمان‌های یهودی بریتانیا در حمایت از رژیم صهیونیستی

- 136- Jenny Abramski.
- 137- Ibid.
- 138- BSKYB.
- 139- Rupert Murdoch.
- 140- <http://news.bbc.co.uk/1/hi/business/8255301.stm>.
- 141- Express Newspapers.
- 142- Daily Express.
- 143- Sunday Express.
- 144- Daily Star.
- 145- Richard Desmond.

۱۴۶- برای اطلاعات بیشتر در مورد این شرکت می‌توانید به سایت آن مراجعه کنید:

<http://www.newsint.co.uk>.

- 147- News International.
- 148- The Sun.
- 149- The Times.
- 150- The Sunday Times.
- 151- The News of the World.
- 152- Ibid.
- 153- The Telegraph Group.
- 154- Daily Telegraph.
- 155- Sunday Telegraph.
- 156- Weekly Telegraph.
- 157- Daily Mail.
- 158- Associate Newspapers.
- 159- Guy Zitter.
- 160- <http://boston.craigslist.org/gbs/pol/245656483.html>.
- 161- Ibid.

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
رتال جامع علوم انسانی